

Grubość nawierzchni bitumicznej jest zróżnicowana – czego nie oddają profile i przekroje geotechniczne – i waha się od 0,06 m. do 0,12 m. Bruk i warstwę bitumiczną oznaczono symbolem „I”.

### B. Grunty niespoiste

Występują najczęściej jako pokrywy na glinach lub nieciągłe przewarstwienia, do głębokości: od około 0,5 m. do ponad 4,0 m. Są to ławice, soczewy i rozległe warstwy reprezentujące akumulację czołowo morenową, wodnolodowcową oraz najmłodsze serie akumulacji holocenińskiej, gdzie pozostają najczęściej w stanie luźnym i średniozagęszczonym, do zagęszczonego ( $I_D = 0,20 - 0,70$ ). Grunty niespoiste są, zazwyczaj, nawodnione, z wyjątkiem obszarów najwyższych wzniesień. Lustro wód gruntowych nawiercano na głębokości od 0,3 m. do 4,0 m. poniżej poziomu terenu. Grunty niespoiste zaliczono do grupy nośności G1, z wyjątkiem piasków pylastych, które oznaczono – jako grunty niepewne – G1 – G2, lub G2, przy przeciętnych lub złych warunkach wodnych. Warstwy gruntów niespoistych oznaczono symbolami od „IIa” do „IIf”.

### C. Grunty spoiste

Występują powszechnie w podłożu obiektów inżynierskich, jak i drogowego odcinka trasy, zazwyczaj pod cienkimi pokrywami gruntów niespoistych lub organicznych, jak również bezpośrednio pod nasypami. Lokalnie – zwłaszcza w obniżeniach erozyjnych i dolince rzeki Szczeberka – grunty spoiste występują jako ławice i soczewki, przewarstwiające grunty niespoiste.

Grunty spoiste pozostają w stanie twardoplastycznym i plastycznym ( $I_L = 0,02 - 0,45$ ). Są to grunty spoiste zaliczone do typu genetycznego „C”, które na profilach i przekrojach, oznaczono symbolami od „IIIa” do „IIIj”. Grunty spoiste typu „C” charakteryzuje duża wrażliwość na zmiany wilgotności i przemarzanie. Są to grunty o własnościach wysadzinowych, które zaliczono do grupy nośności G2 – G3.

### D. Grunty organiczne

Występują powszechnie w sąsiedztwie przepustów, w rowach odwadniających i wzdłuż koryt lokalnych cieków, rowów i w dolinie rzeki Szczeberka. Są to namuły organiczne lub torfy dość powszechnie, laminowane piaskami, lub piaski z humusem. Ich grubość nie jest zbyt duża i, zazwyczaj, nie przekracza 0,5 m. – 1,0 m. Grunty organiczne zaliczono do grupy nośności G4 i oznaczono symbolami „IVa” i „IVb”.

Rozproszona substancja organiczna (humus) dość powszechnie występuje w obrębie nasypów, na poboczach oraz w piaskach, wypełniających najmłodsze rozmycia erozyjne.

Dość często pokrywy organiczne są maskowane gruntami organicznymi, namytymi na powierzchnię obniżeń terenowych z okolicznych wzniesień.